

— PATRIOT —

THRILLER

PASCAL ENGMAN

PATRIOTI

Copyright © Pascal Engman, 2017

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Karolina Kloučková, 2019

Cover © Kreatika s.r.o., 2019

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2019

ISBN 978-80-7642-240-7 (pdf)

PASCAL ENGMAN

PATRIOTI

VENDETA

*Pro tebe, babičko. Moc mi chybíš.
Tvůj usmrkánek.*

„Stačí, když lidem řeknete, že došlo k útoku, a pacifisty nařknete z nedostatku vlastenectví a vyčtete jim, že vystavují svou zemi nebezpečí. Tato metoda funguje v každé zemi.“

Hermann Göring
během Norimberských procesů,
18. dubna 1946

PROLOG

Hannah Löwenströmová seděla u psacího stolu ve svém bytě v Hägerstensåsenu a pročetla reakce na článek, který napsala pro švédský deník *Sveriges Allehanda*.

Vzbudil značnou pozornost. Na Twitteru to vřelo. Příchozí pošta přetékala nenávistnými maily. Na Facebooku byly reakce ještě drsnější. Lidé tam kritizovali její vzhled, nazývali ji tlustou krávou a ptali se, co na těch arabských hajzlech vidí.

„Čubko!!! Doufám, že tě znásilní banda těch přičmoudlejších sviní,“ psal jí nějaký Olof Jansson.

Klikla na jeho profil. Prohlédla si jeho fotografie. Olof Jansson měl ženu a dvě děti – syna a dceru. Bydlel v Bengtsforsu, miloval stará auta a pracoval v nějakém skladu.

Prošla snímky až k dovolené na ostrově Gran Canaria, ke grilování na zahradě a k Olofovi u pěkného auta. Příbuzní a přátelé u fotografií zanechávali roztomilé komentáře.

Olof Jansson byl úplně obyčejný člověk a vedl úplně obyčejný život.

Hannah to nemohla pochopit: Odkud se všechna ta nenávisť bere?

Vyhrůžky – jak ji budou znásilňovat, jak je bude muset orálně upokojoval, až nebude moct mluvit, budou ji řezat nožem, škrtit a brát si ji na všechny způsoby – nikdy nebraly konce. Ti nejkreativnější vytvářeli fotomontáže z těl mrtvých žen a jejího obličej. Jiní fotili svoje pohlaví nad její fotografií z novin nebo jejími portréty z internetu.

Vlastně už si z toho přestala dělat hlavu. Žádný zvláštní strach jí to nenahánělo. Hrozby se už před několika lety staly součástí jejího každodenního života, staly se součástí její práce v kulturním zpravodajství. A Hannah věděla,

že totéž se děje všem ženám, které jsou vidět v novinách nebo v televizi. Poslední článek vyústil ve dvacet skutečných vyhrůžek smrtí. Automaticky je přesunula do složky „Ohlásit policii“. O moc víc udělat nemohla.

Přešla do kuchyně, nalila si skleničku červeného vína a usrkla z ní.

Hannah Löwenströmové se stýskalo po synovi. Albin trávil tento týden u svého otce. Hannah si ho v pondělí vyzvedne ve školce. Ještě čtyři dny. Do té doby musí v bytě pořádně uklidit. Vybalit bedny po stěhování. Vymalovat Albinův pokoj. Od stěhování zatím spal u ní v posteli.

Z obývacího pokoje se ozvalo zapípání mobilu – znamení, že prádlo je vyprané.

Hannah vzdychla, odložila skleničku a rozhlédla se po osobním alarmu, který s sebou nosívala pokaždé, když vycházela pryč z bytu. Nenašla ho.

Zároveň si zakázala bát se. Nechce přece, aby ji vyhrůžky omezovaly.

A technicky vzato vůbec nejde ven, zůstane přece v domě, pomyslela si. Jako obvykle se nejdříve podívala ven kukátkem ve dveřích a až potom vyšla na prázdnou chodbu.

Sešla po schodech dolů, odemkla kovové dveře vedoucí do sklepa a rozsvítila.

Sušička byla ještě v chodu, do konce programu zbývala minuta. Když se Hannah posadila na rozviklanou plastovou židli, na chvílku měla pocit, jako by někdo vzal za kliku. Zadržela dech, snažila se nevnímat hučení sušičky a nastražila uši. Nic. Nejspíš se jí to jenom zdálo.

Sušička se zastavila, ve dvířkách cvaklo a otevřely se. Hannah prádlo vyložila do modré tašky z Ikey, vyčistila filtr a zhasla za sebou světlo.

Zhluboka se nadechla, opatrně otevřela dveře a vyhlédla ven. Schodiště bylo prázdné. Zavrtěla sama nad sebou hlavou a vyšla dvě poschodí ke svému bytu.

Když zastrčila klíč do zámku, uslyšela, jak někdo za jejími zády chvátá po schodech nahoru. Ohlédla se a uviděla vysokého hnědovlasého muže. Měl na sobě tmavý kabát, džíny a černé rukavice. Usmál se na ni a pozdravil. Hannah odpověděla na pozdrav a otevřela dveře. Když se chystala za sebou zavřít, muž zatlačil proti ní. Hannah neměla sílu mu v tom zabránit. Utekla do bytu, horečně hledala svůj alarm a zároveň křičela o pomoc.

Muž za sebou zavřel dveře. Najednou stál proti ní v obývacím pokoji. Zakryl jí rukou ústa a pevně ji chytil. Tlačil ji před sebou ke zdi a levou rukou přitom svíral její krk. Pravou rychlým pohybem sáhl do kapsy kabátu, nůž však Hannah nezahlédla.

Pronikl jí do břicha, skrz břišní svaly do jater.

Muž nožem otočil, zajel hlouběji a zase ven a nakonec projel ostrím vzhůru.

Hannah se pokoušela křičet, ale z hrdla se jí dralo jenom chrčení.

Když nůž narazil na dolní konec hrudní kosti, muž jej vytáhl.

Hannah se zhroutila k zemi, upadla na bok, uhodila se do týla a zůstala nehybně ležet. Tiskla si ruce na břicho, konečky prstů cítila okraje dlouhé rány.

O několik minut později byla Hannah Löwenströmová mrtvá.

KAPITOLA 1

„Tobě nevadí, jak se na tebe dívají?“ zeptala se Valeria Guevaraová a zvedla k němu oči. August Novak se překvapeně ohlédl po skupince školáků, kteří je na chodníku míjeli. Měli na sobě uniformy školy Colegio Ambrosio O'Higgins, jediné soukromé školy ve Vallenaru.

Několik dětí se otočilo zároveň s ním, aby se za Valerií a Augustem podívaly.

„A nejsou to jenom děti,“ pokračovala Valeria. „Je to celé město. Všichni se na tebe dívají. Jsem zvyklá, že se po mně chlapi otáčejí a pískají na mě. Ale když jdu vedle tebe, nikdo si mě nevšímá.“

August se usmál a vzal ji za ruku.

„Tady v severním Chile je jen málo Evropanů. V celém Vallenaru nás nebude víc než pět. Takže vypadám exoticky. Tobě tak nepřipadám?“ zeptal se.

Valeria se zastavila, postavila se na špičky a políbila ho.

„Ale jo, jsi nesmírně exotický, *mi amor*. Zvlášť když chceš pořád chodit na sluníčku. Podívej, jsme na téhle straně ulice v podstatě sami.“

„My Švédové se prostě držíme na slunci, kdykoli můžeme.“

Okolní obchody právě zavíraly, začínala siesta. Avenida Prat, vallenarská hlavní třída, se hemžila lidmi mířícími domů na oběd, po kterém si dopřejí hodinku spánku, než bude čas vrátit se do práce.

Většina místních se držela na druhé straně ulice, aby se chránila před ostrým sluncem. Bylo přes třicet stupňů, na listopad neobyčejně teplo. Už teď se hovořilo o tom, že nadcházející léto překoná všechny dosavadní teplotní rekordy.

Odbočili doprava do vedlejší ulice Avenida Faez s obchůdkem se sportovními potřebami. Majitel, don Orlando, právě nastartoval auto, aby vyrazil domů. Obchod otevře zase v pět odpoledne. Když zahlédl Valerii a Augusta, před butikem zastavil, vyskočil z vozu a vykročil směrem k nim.

„Done Augusto, rád vás vidím. A vás taky, señorita. Jdete za mnou?“

August si s ním potřásl rukou. „Ano, ale jestli zrovna odjíždíte, vůbec to nevadí. Můžeme přijít až po siestě.“

„Ne, to je v pořádku. Přece vás nenechám čekat,“ řekl Orlando a zašátral v kapse po klíčích, aby mohl odemknout mříž. Dva pouliční psi, kteří odpočívali ve stínu, se zvedli a odešli. „Copak potřebujete?“

„Podložku na jógu. Tu poslední mi rozkousal pes,“ řekla Valeria.

„Už zase?“ zasmál se Orlando.

„Tihle *gringos*... August trvá na tom, že psi musejí mít přístup do domu,“ odvětila Valeria a rozhodila rukama.

Vešla před nimi do obchodu.

August se zastavil u jednoho z regálů a prohlížel si rybářské vybavení. Don Orlando se postavil vedle něho.

„Tahle je nová,“ řekl a ukázal na jednu z harpun. „Přišla minulý týden. Dostřel devět metrů. Ta, co máte teď, je na šest metrů, jestli se nepletu?“

„Vážně? Devět metrů?“ opáčil August nedůvěřivě.

„Devět metrů, done Augusto. A mám k ní pětihruté šípky. Ale ty, co máte doma, pasují samozřejmě taky. A kdyby ne, tak je přineste a já vám je přibrousím.“

August přikývl.

„Vezmu si ji.“

Valeria se za ně postavila se světle modrou podložkou na cvičení v podpaží. Když Orlando odemkl vitrínu a vynadal harpunu, zavrtěla hlavou.

„Čerstvá ryba,“ řekl August a vzal zbraň do ruky.

Projeli kolem barevných stanů na kraji města, kde bydlí Romové, minuli policejní stanici u hlavní silnice a odbočili směrem k pobřeží. Napravo se krajina svažovala do zeleného údolí, za nimi se tyčily hory.

„Musím se po siestě zase vrátit do města,“ řekl August.

„Vrací se už dneska?“ zeptala se Valeria s povzdechem.

„Jo. Přistane dneska večer.“

„Byl to krásný týden, když byl pryč. Přála bych si, aby to tak bylo pořád,“ dodala Valeria.

„Bude to tak. Za pět let,“ odvětil August.

„Za pět let. To mi bude třicet a tobě šestatřicet. Opravdu nemůžeme odjet do Evropy dřív?“

„Víš přece, že to nejde.“

Zpomalil v Maitencillu, vesničce, ze které k jejich domu zbývaly dva kilometry. Za chvíli už sjížděli dolů po šterkové cestě lemované avokádovníky. Přejeli koleje a vjeli do brány.

Señora Maria, jejich hospodyně, jim vyšla vstříc na dvůr. Zpod olivovníku přiběhli dva rotvajleři, Salvador a Aragon.

Valeria s Augustem poobědvali na terase před bílou dvoupodlažní vilou s výhledem na údolí i hory. Mezi olivovníky se páslo několik divokých koní, kteří prošli na pozemek mezerou v plotě dole u řeky. Don Julio, zahradník, právě dočistil bazén a kolébavými kroky se k nim blížil.

Bylo mu sedmdesát pět a bydlel sám v domku nedaleko odtud. Dnes se výjimečně zdálo, že je střízlivý. Když k nim dorazil, sundal si klobouk, osušil si pot z čela a posadil se vedle Valerie.

Vstala, aby mu přinesla skleničku.

„Právě jsem mluvil se svým synovcem Manuelem,“ řekl don Julio. „V týdnu se to tady asi bude rvát.“

„Kvůli továrně?“

Don Julio přikývl.

„Potíž je, že se tomu asi nevyhneme,“ pokračoval. „Nejspíš budou chtít uzavřít silnici v Maitencillu a nenechají pak nikoho projet.“

„Ani nás, co tady bydlíme?“

„Přivolali si na pomoc chátu z jižního Chile. Komunisty a výtržníky z Valdivie. Ve vesnici vás znají, vědí, kdo jste. Ale ti, co přijedou, jsou extremisté. Jejich vůdcem je Alfonso Paredes. Slyšeli jste o něm?“

Valeria se vrátila se skleničkou a August se natáhl po džbánu s limonádou, aby donu Juliovi nalil.

„Jdu se vykoupat,“ řekla Valeria.

August přikývl a obrátil se zahradníkovi.

„Vím, kdo to je. Četl jsem o té blokádě v Pucónu.“

„Je to *hijo de puta*, který předstírá, že stojí na straně chudých, ale ve skutečnosti ho jenom baví dělat kravál. Problém je, že mladí lidé, jako je můj synovec Manuel, těm jeho lžím věří.“

„Vladimír se tenhle týden vrací, takže budu zase víc pryč. Mohl byste tu zůstat, aby Valeria nebyla sama?“

„Samozřejmě, nedělejte si starosti. Señorita se mnou bude v bezpečí.“

„Díky. Můžete spát v pokoji pro hosty, jako vždycky. Jak to vlastně vypadá s vaší nohou? Co vám řekl doktor?“

„Že mám odpočívat.“

„Tak to dělejte.“

„Čtrnáct hektarů půdy se o sebe samo nepostará,“ odpověděl don Julio a kývl směrem do údolí.

„Tak zaměstnejte víc lidí, aspoň než budete mít nohu zase v pořádku. Víte, že to není problém.“

„Jak si přejete, señore.“

Don Julio vstal a zašel do domu.

August se zasmál a zavrtěl hlavou. Stařík byl alkoholik, některé dny se vůbec neukázal. Většina lidí říkala, že by ho měl vyhodit, ale August měl dona Julia rád.

Zůstal sedět a rozhlížel se po olivovém sadu.

Ještě pět let, uvažoval. To je jenom polovina doby, co už jsem pryč. Pak budu mít dost peněz na to, abych vzal Valerii s sebou a zařídil si ve Švédsku nový život.

Když začala seňora Maria sklízet ze stolu, vešel do domu a zamířil po schodech nahoru do ložnice.

Na skříni ležela jeho képi blanc, čapka cizinecké legie. Bílou čapku dostal po čtyřech měsících, které strávil jako rekrut, a po absolvování testu spočívajícího v třídním přechodu Pyrenejí. Od té doby uplynulo skoro deset let.

Z pětiletého období v cizinecké legii Augustovi nic jiného nezbylo. Otevřel skříň, vzal do ruky svůj revolver, černý Smith & Wesson Combat, automaticky zkontroloval, že je nabitý, nasadil si ramenní pouzdro a tmavomodré sako. Podíval se do zrcadla.

Poslední měsíce si nechával hnědé vlasy růst. Už brzy je bude mít tak dlouhé, jako když odjížděl ze Švédska.

Vzpomněl si na to, jak Valeria předtím zmínila, že se na něho na ulici všichni dívají. Nebylo to jenom proto, že byl cizinec, měl světlé oči a měřil metr osmdesát devět. Ve skutečnosti z něho měla většina obyvatel města strach. Věděli, že pracuje jako osobní strážce Vladimira Ivanova.

V malém městě byli všichni přesvědčeni, že August je *gringo*, Američan.

To taky říkal, když se ho někdo zeptal, a stálo to i v jeho falešném pase, který v posledních letech používal. Podle pasu se jmenoval Michael Johnson a pocházel z Iowy.

Valeria ležela na lehátku se sluchátky na uších.

„Musím už jet,“ řekl jí August.

Sundala si sluchátka.

„Nebude ti horko?“

August si významně poplácal rukou na místo, kde pod sakem skrýval revolver.

„Aha. Kdy se vrátíš?“

„Ne moc pozdě. Don Julio tu zůstane, dokud nebudu zpátky.“

„A nemůžu jet s tebou, lásko? Můžu počkat ve městě, obchody mají až do deseti.“

„Tak jo, dobře. Ale musíš si pospíšet, už mám trochu zpoždění.“

Když projížděli vesnicí, bylo tam víc živo než obvykle. Desítka mužů právě kácela suché stromy a skládala je na silnici. August zpomalil a snažil se pochopit, co mají v plánu.

„Myslíš, že protesty začnou už dneska večer?“ zeptala se Valeria.

„Asi jo. Asi je dobře, že jedeš se mnou,“ řekl a sešlápl plyn.

„Proč tady tu fabriku nechtějí? V téhle části země není zrovna moc pracovních míst.“

„Firma, která továrnu postavila, nezaměstná místní lidi, ale Peruánce, protože jim stačí poloviční platy. A jde o sto padesát míst.“

„Tak to chápu, že mají vztek.“

„Jo, to já taky,“ souhlasil August.

Cesta do Vallenaru netrvala ani dvacet minut. Na silnicích panoval klid. Potkávali převážně červené pickupy zahraniční důlní společnosti. August Valerii vysadil na náměstí a pak odbočil do ulice Avenida Prat. U stolku v podniku El Minero na něho čekal Ilja Fjodorovič. Klub se tvářil jako obyčejný bar, ale všichni ve městě věděli, že je to nevěstinec, který patří Augustovu šéfovi.

Ilja měl na sobě havajskou košili, bílé kraťasy a na nohou adidas. Od jejich posledního setkání před týdnem si nechal přistříhnout světle hnědé vlasy. Holení naopak vynechal.

Pozdravili se a August si přisedl.

Servírka mu donesla pivo.

„A dovolená je pryč,“ řekl Ilja a zvedl svoji sklenici k přípitku. August udělal totéž.

„V kolik Vladimir přistane?“ zeptal se August.

„V osm večer. Chce se s námi sejít zítra ráno.“

„To zní dobře,“ odtušil August neradostně a sundal si sluneční brýle. „Co víš o tom kupci, se kterým se máme setkat?“

„Říká si Charlie. Měl by dostat zboží z našeho skladu v Sýrii. Nechce nic zvláštního. Pět kalašnikovů a několik makarovů. Máme mu říct jenom datum a místo.“

„A kam to chce dodat?“

„Do přístavu v Tallinnu. Všechno jako obvykle.“

„A odkud je tenhle Charlie?“

Ilja zavrtěl hlavou.

„Nevím.“

„Nějaká organizace?“

Rus rozhodil rukama.

„Víš přece, že Vladimir nikdy neříká víc, než je nezbytně nutné. Když chceš vědět víc, můžeš přijít o kejhák.“

Muž, který si říkal Charlie, dorazil o deset minut později. Byl to čtyřicátník, vysoký, oblečený v džínách a zeleném tričku. Světlé vlasy měl oholené a obličej zjizvený a rudý od sluníčka. August se nemohl zbavit dojmu, že je to Švéd, a z nějakého důvodu z toho byl nervózní. Švédsky nemluvil už několik let a ani teď to rozhodně neměl v úmyslu. Pokud je Charlie opravdu Švéd, rozhodně se nesmí dozvědět, že mluví s krajanem.

Potrásli si rukou a Ilja začal vysvětlovat podrobnosti obchodu. August si Charlieho tiše prohlížel. Když ho uslyšel promluvit anglicky, nebylo už pochyb – byl to Švéd. Ale k čemu budou Švédovi takové zbraně dobré?

Nestávalo se často, aby Vladimir Ivanov obchodoval s Evropany. Evropskou trasu vedoucí z Blízkého východu přes Turecko využíval Rus čím dál méně. Většina

pašovaných zbraní putovala nákladními loděmi do Latinské Ameriky, kde měly o ruské zbraně veliký zájem pouliční gangy v neustávající válce o distribuci kokainu. Mohl Charlie patřit k nějakému motorkářskému klubu? Ale ne, ty mají ve Švédsku svoje vlastní dodavatele. Švédský policista zapojený do nějaké operace proti ruským gangsterům v Jižní Americe? To asi sotva. Nejspíš by to bylo nezákonné. Čím víc nad tím August přemýšlel, tím byl zmatenější.

Ilja podal Charliemu přes stůl papírek.

„Datum a espézetka. S lidmi z přístavu v Tallinnu to bude domluvené. Takže se pak s autem dostanete na kteroukoli loď plující do Stockholmu, Helsinek nebo do Rigy. Nikdo se vás nebude na nic vyptávat.“

Charlie přikývl, přeložil papírek a zastrčil si ho do kapsy džínů.

„Tak to by bylo,“ řekl a opřel se v židli.

„Kde ve městě bydlíte?“ zeptal se Ilja.

„V hotelu Atacama. Hned za rohem,“ odpověděl Charlie. „Tohle je ale zvláštní místo, to teda musím říct. Asi tu nejsou moc zvyklí na cizince. Koukají na mě jak na nějaké zvíře v ZOO.“

Ilja se zasmál.

„Město ale založil Evropan. Ir Ambrosio O'Higgins. Pojmenoval ho po svém rodišti v Irsku, Ballynary. Později se začalo říkat Vallenar,“ vstoupil do hovoru August.

Promluvil poprvé za celou schůzku.

„To je zajímavé. Vy jste Američan?“

„Yes, sir. A vy?“ vrátil mu otázku August a snažil se, aby to znělo jenom jako zdvořilost.

„To není důležité,“ odvětil Charlie.

Potom vstal, podal jim ruku na rozloučenou a odešel z baru. Ilja s Augustem zůstali mlčky sedět a dívali se za ním.

„Nepřišel ti jako polda?“ nadhodil August.

Ilja vytřeštil oči a zasmál se.

„Blázníš? Poldu poznám na dva kilometry a Vladimir pozná i vzdáleného příbuzného poldy na desítky kilometrů. Dej pokoj. Radši si dáme drink. Co dělá tvoje okouzlující portorikánská přítelkyně, přijela do města s tebou?“

„Jo.“

„Tak jí zavolej, ať za námi přijde.“

„Sem? Myslím, že se jí vůbec nelíbí, že se scházíme ve Vladimirově bordelu. Nevím, nevím, co by řekla, kdybych ji pozval právě sem.“

Ilja se zasmál.

„Máš pravdu. Tak jí řekni, že se sejdeme v El Club Social. A jestli je zrovna s nějakou kamarádkou, tak ať ji vezme s sebou.“

„To by šlo,“ odpověděl August. „Ale dámskou společnost si budeš muset zařídit sám.“

Když August s Valerií nasedli do auta a vyrazili k domovu, bylo krátce po jedenácté. Už tři kilometry před Maitencillem ucítili kouř. Když přijeli blíž, uviděli, že na silnici ve vesničce hoří oheň. Kousek stranou postávalo asi dvacet mužů a hlídali silnici.

Kmeny stromů položili napříč oběma pruhy, takže se nedalo projet, dokud je někdo neodstraní. August zpomalil a zároveň vytáhl revolver a položil ho na sedadlo vedle Valerie.

Podívala se na zbraň, ale nic neřekla.

Před vůz se postavil muž, kterého August nikdy předtím neviděl, a naznačil mu, že má zabrzdit. August zastavil a vystoupil.

Ze štiplavého kouře mu začaly okamžitě slzet oči. Jen málo věcí si August po službě v Afghánistánu a Iráku spojoval se smrtí tolik jako právě kouř. Vzduch proudící

do plic se zdál těžký. Když vykročil k neznámému muži, ostatní se zvedli a začali se pohybovat naproti Augustovi. Některé z nich znal. Byli z vesnice, z Maitencilla.

Byl mezi nimi i Juliův synovec Manuel Contreras.

„Co chceš, *gringo*?“ zeptal se jeden z cizinců.

August se na něho usmál. Okamžitě v něm poznal Alfonsa Paredese z Valdivie, kterého znal z fotografií v novinách. Za Alfonsovými zády viděl, jak po nich obyvatelé vesnice nervózně pošilhávají.

Manuel si zapálil cigaretu a postavil se blíž, aby slyšel, co si povídají.

„Bydlím kousek odtud, *amigo*. Já a moje holka jsme byli na pár drinků ve Vallenaru. Chceme se jet domů vyspat.“

Alfonso Paredes měl tmavé vousy a byl skoro tak vysoký jako August, což bylo u Chilanů hodně neobvyklé. Další dva muži se postavili za něho a vrhali na Augusta nepřátelské pohledy.

„To je Lexus?“ zeptal se Alfonso a kývl směrem k autu.

„Poslouchej, nechci se s nikým hádat. Chci jet domů spát. Moje holka sedí v autě a je unavená. A já taky.“

„A proč bych tě měl nechat projet, *gringo*? Všichni ostatní to museli otočit. Dneska v noci nenecháme projet nikoho. A jestli si myslíš, že jsi nějaká výjimka jen proto, že máš modré oči a drahejší bourák, tak se pořádně pleteš.“

August se rozhodl ignorovat poznámku o tom, že je cizinec.

„To, že práci nedostanou lidi z okolí, se mi líbí stejně málo jako tobě. V tomhle vás úplně podporuju. Ale chci jet domů. Můžeš prosím říct svým chlapům, ať ty klády odsunou, abych mohl projet?“

„Kdo si myslíš, že jsi?“

August vzdychl. Začínal být rozčilený.

„Ti chlapi za tebou vědí, kdo jsem. Navrhuju, aby ses jich zeptal.“

Manuel poplácal Alfonsa Paredese po rameni a nejistě si odkašlal.

„Alfonso,“ řekl, „tohle je Augusto. Fakt bydlí kousek odtud. Možná bysme ho měli pustit. Vždycky byl v pohodě, můj strejda u něho dělá.“

„Přestaň lézt cizincům do zadku,“ sykl Alfonso přes rameno a obrátil se zpátky k Augustovi.

„Tudy neprojedeš, *gringo*. Otoč to a jeď zpátky do Vallernaru nebo kam chceš.“

August rychle pohlédl k autu. Valeria spustila okýnko, aby slyšela jejich rozhovor. Vypadala nervózně.

„Poslouchej mě. Chápu, že vážně nevíš, co jsem zač. Máš vztek kvůli fabrice a musíš svým chlapům ukázat, že máš koule. Víím, že to tak funguje. Takže ti dávám ještě jednu šanci, abys mě nechal projet.“

„Takhle to funguje?“ zasmál se Alfonso Paredes. „A co se stane, když tě nepustím, ty hnusnej *gringo*?“

Natáhl ruku a pleskl Augusta silně po tváři.

„Jestli se chceš zbytku těch revolucionářů předvést, tak budeš muset asi přitvrdit,“ procedil August skrz zuby.

Paredes ho udeřil levou rukou, nejspíš tedy bude levák. Takže první rána by měla přijít zprava.

Alfonso Paredes sevřel ruku v pěst a levou nohu posunul lehce dozadu, aby se zapřel.

Když přišla rána, August neustoupil, jak to dělávají sportovci, aby pak ránu vrátili, ale naopak udělal krok vpřed a nastavil lokty před obličej jako štít. Alfonso promáchl do vzduchu za ním a August ho ve stejné chvíli udeřil lokty do hrudníku a obličeje.

Alfonso Paredes zavrával dozadu.

August v rychlosti nahmatal jeho obličej, zajel palci do očí a zatlačil. Paredes vykřikl bolestí. August sevřel jeho zátylek, sklonil mu hlavu a udeřil s ní proti svému kolenu. Alfonso ztratil vědomí a sesunul se k zemi.

Ze strany se přiblížil jiný muž, sevřel Augusta jednou paží pod krkem a druhou ve výšce pasu.

August ho uhodil do rozkroku a muž sevření povolil. Kdesi za sebou uslyšel Valeriin křik.

Přidal další úder do rozkroku, levou nohu posunul za muže, postoupil šikmo za něho a levou paží objal jeho krk. Nahmatal ohryzek a pod ním krk pevně stiskl. Muž ho okamžitě pustil, chytil se za krk a zoufale lapal po dechu.

Potom zmateně houpavými kroky vykročil proti Augustovi.

August pravou rukou naznačil falešný úder, ale místo toho vykopl šikmo dolů ke kolenu. I skrz botu cítil, jak uvnitř něco povolilo, a než se muži podlomila noha a on se sesunul k zemi, ozvalo se zapraskání chrupavky a poškozeného menisku.

Ostatní muži rychle ustupovali.

August se zadýchaně obrátil na Manuela Contrerasa.

„Manueli, dejte to pryč, ať můžu projet.“

Manuel Contreras přikývl a dva z místních mužů přispěchali, aby mu pomohli odtáhnout zátarasy z cesty. August se opřel o auto a otíral si z oblečení špínu a krev. Muži mezitím odtahovali ze silnice kmeny. August otevřel dveře a už se chtěl posadit za volant, když Alfonso Paredes vstal a znovu se k němu vydal.

„Příště, až se uvidíme,“ křičel mezi sípavými nádechy, „se budeš dívat, jak to dělám tý tvojí děvce ve tvojí posteli, *gringo*.“

August přední dveře auta zase přibouchl, otevřel zadní a vytáhl harpunu. Vzal šíp a nasadil ho. S harpunou v ruce vykročil k Alfonsovi, který začal couvat, jakmile zbraň uviděl.

August na nic nečekal, udělal několik rychlých kroků a srazil ho k zemi.

Ostatní muži stáli jako opaření. Nikdo nezasáhl, ani když August přiklekl Alfonsovi na záda a zároveň pevně přidržel jeho levou ruku u země.

„Měl jsi mě nechat projet, ty zatracenej idiote,“ zašeptal.

Přitiskl pětihrotý šíp na chlupatou ruku a stiskl spoušť. Alfonso Paredes zavřeštěl.

Šíp prošel rukou a zabořil se do šterku. Vysvobodit ho nebude nijak snadné.

August se otočil a odešel.

KAPITOLA 2

Ani ne za měsíc umístí Ibrahim Chamsai do svého stockholmského taxíku bombu a v dosud nejkrvavějším teroristickém útoku v zemi připraví o život dvaatřicet Švédů. Když nyní čekal na stanovišti před restaurací McDonald's na ulici Sveavägen, neměl o tom však nejmenší tušení. U vchodu stál hlouček nudící se přistěhovalecké mládeže. Z baru La Habana na druhé straně ulice sem doléhala hudba ve stylu salsy. U vchodu si povídalo několik černých Kubánců s doutníky. Kolem Ibrahimova auta se šoural žebrák a probíral odpadky v koších. Byl páteční večer, ale zákazníků zatím málo. Jenom dva během pěti hodin. Nejdřív starší dáma, která potřebovala na letiště Arlanda, odkud letěla za svou dcerou do Ženevy. A z letiště odvezl k bytu na Södermalmu mladou rodinu s dětmi, která se právě vrátila z Mallorky.

Samí milí lidé. Většina je taková.

Ibrahim Chamsai četl noviny a upíjel kávu. Přestávka na kávu, jak tomu Švédové říkají. Pěkná tradice. Když mu zazvonil telefon, odložil noviny na sedačku spolujezdce. Volala mu jeho žena Fátima.

„Ahoj lásko,“ pozdravil ji arabsky.

„Ahoj, chci ti jen popřát dobrou noc. Co děláš?“

Ibrahim se podíval na hodiny na palubní desce.

„Zatím je klid. Piju kafe.“

„Jaké kafe? Vždyť jsi zapomněl termosku doma.“

Ibrahim se zasmál.

„Ano, vážně jsem spěchal. Musel jsem si koupit kávu v McDonald's. Není zdaleka tak dobrá jako od tebe.“

„Dobře. To si dovedu představit. Dávej na sebe večer pozor.“

„Dám. Uvidíme se ráno.“

Měl před sebou ještě devět hodin služby, takže nebylo kam spěchat. Soustředil se na text článku. Sociální demokraté mají potíže, psal Anders Gustafsson. A Švédští demokraté jsou teď jednou z nejsilnějších stran v zemi. Po posledních volbách strana téměř dvojnásobně posílila. Jejich podpora je jenom o pár procent nižší, než mají sociální demokraté. Ibrahimovi bylo premiéra Stefana Löfvena líto. Ten chlap vypadá tak ustaraně, pomyslel si Ibrahim při pohledu na jeho fotografii.

Švédsko je báječná země, kde se obyčejný svářeč může stát premiérem. Ibrahim vždycky volil sociální demokraty. Vždyť to byl Olof Palme, kdo Ibrahima a jeho ženu v roce 1985 přivítal ve Švédsku. A o třicet let později dělá Švédsko totéž pro Syřany prchající před občanskou válkou. Ale protože se jeho dcera Mitra už několik let angažuje ve Straně středu, při posledních volbách dal hlas právě této straně.

Potají však doufal, že sociální demokraté získají moc zpátky. Vlastně na tom ale zas tak moc nezáleží, kdo nahore rozhoduje. Na Švédy se dá spolehnout. Politici pracují pro lidi. Nekradou a nevraždí, jak je tomu v některých částech světa.

Spousta Švédů chce snížit počet přistěhovalců, které země přijímá. Podle posledních průzkumů si to přeje víc než polovina dotazovaných.

Ibrahim pro to má pochopení. A sám by na stejnou otázku jen stěží hledal odpověď. Syřané jsou jeho krajané a on s nimi soucítí. Utíkají před Islámským státem i před tím hrdlořezem Bašárem al-Asadem. Situace v zemi je horší než kdy dřív.

Ale Švédsko je malá země a svůj díl už splnilo. Pomocť by měly i další evropské státy.

Navíc Ibrahim četl v novinách o tom, co všechno jeho krajané požadují, když se do Švédska dostanou. Jsou

nevděční. Chovají se jako nenažraní rozmazlenci. Odmítají vystoupit z autobusů, protože se jim nelíbí místo, kde mají být ubytováni. Stěžují si na bydlení, které jim úřady poskytují, nechtějí nosit šaty, které dostanou. Copak nechápou, že Švédové dělají, co mohou?

Na druhou stranu, když do země přišel, ke švédským úřadům také přistupoval s nedůvěrou. Pro člověka, který je zvyklý, že stát je jeho nepřítelem, policie mlátí lidi obušky a ředitelé nemocnic požadují úplatky od příbuzných, aby lékaři vůbec nemocného ošetřili, je těžké pochopit, jak to funguje ve Švédsku.

Německo, Spojené státy i Kanada můžou jít k čertu. Švédsko je nejlepší země na světě. Švédsko mu dalo občanství, práci a bezpečí. Vždycky se k němu chovalo s respektem.

Když Ibrahimův syn Mohamed v roce 1991 onemocněl leukemií, dělali lékaři pro jeho záchranu všechno, co bylo v jejich silách. Ale nepodařilo se to. Mohamed zemřel v Danderydské nemocnici. Byly mu čtyři roky.

Ibrahim byl zničený. Nemohl přestat plakat.

Když Mohameda pochovali, Ibrahim pochopil, že zemře bezdětný. Zestárne, aniž by ještě kdy po probuzení slyšel cupitání dětských nožiček. On a Fátima zemřou bezdětní, v zemi vzdálené tisíce kilometrů od jejich vlasti.

Uvažovali dokonce o tom, že se do Sýrie vrátí. Copak záleželo na tom, kde budou žít nebo jestli zemřou? Vždyť do Švédska odešli kvůli Mohamedovi, kvůli jeho budoucnosti.

Když se Mohamed narodil, bylo Fátimě třicet šest. Na to, aby se pokoušela znovu otěhotnět, bylo vlastně pozdě.

Ale nakonec se to rok po Mohamedově smrti podařilo. V jednačtyřiceti porodila Mitru. Zázrak. Ibrahim vytáhl peněženku a podíval se na jejich fotografii: Mitra a Fátima, jeho andělé, jeho život.

Dostal objednávku, zákazníky měl vyzvednout na třídě
Norr Mälarstrand.

Určitě to bude nějaká mládež, co jede za zábavou.

Políbil fotografii, zasunul ji zpátky do peněženky a vy-
jel ze stanoviště.

KAPITOLA 3

Novinářka deníku *Nyhetsbladet* Madeleine Wintherová se vykláněla z okna svého bytu, kouřila cigaretu a dívala se dolů na ulici Hagagatan.

V posteli se s laptopem na břicho povaloval její šéf Markus Råhde.

„Sakra, Anita Sandstedtová chce dát zítra na první stránku fotku i jméno Hannah Löwenströmové. Takže budeme první. O naši šéfredaktorce se dá říct ledacos, ale zbabělá rozhodně není. Řekl bych, že redakce *Kvällspresen* ani *Aftonposten* to neudělá.“

Madeleine neodpověděla.

Markus nejspíš tušil, že ji to teď nezajímá.

„Tvoje interview s předsedou Umírněných tak bohužel na první straně nebude. Ale budeš místo toho na plakátech.“

Madeleine nasála kouř a pohledem sledovala dva muže na ulici. Kousala si nehet na palci ruky s cigaretou a slyšela, jak se Markus drbe na břicho. Madeleine ten zvuk nenáviděla, nutil ji představovat si, jak se mu odumřelá kůže hromadí za nehty.

Nemohl hned potom odejít? To, kvůli čemu přišel, už přece udělal, tak proč si musel ještě vzít do její postele mobilní redakci a začít rozebírat, co budou dělat zítra?

Ve skutečnosti odpověď znala.

Muži mají z nějakého důvodu pocit, pomyslela si, že se ženám líbí, když pracují. Zřejmě jsou přesvědčeni, že tak nejlépe předvedou, jak skvělí budou jako živitelé rodiny. Její tezi, na kterou přišla už na gymnáziu, potvrdil nedávný výzkum bostonské univerzity.

Třicet jedna procent mužů zahrnutých ve studii, všichni zaměstnaní ve finančnictví, pracuje ve skutečnosti

o třicet hodin týdně méně, než kolik tvrdí svému okolí. Nejvíc jí vadilo, že muži systematickým lhaním o tom, jak moc pracují, dávají najevo, že v jejich oboru není možné dělat kariéru, pokud člověk chce mimo práci ještě taky žít.

A to celkem dost lidí opravdu chce. Především ženy.

Muži tímto způsobem, ať už vědomě nebo nevědomě, svoji práci před ženami chrání.

Usmála se pro sebe a vyhodila cigaretu z okna. Potom u Markusových nohou vylezla na postel a pomalu po čtyřech pokračovala směrem k němu.

„Víš, že jsi při práci děsně sexy?“ řekla a pohlédla na něho velkýma modrýma očima.

Markus pozvedl obočí.

„Je to tak... přitažlivé,“ pokračovala. „Vůbec nechápu, jak to děláš. Kolik hodin denně vlastně pracuješ?“

„Docela hodně. Tak šestnáct sedmnáct. Někdy víc. Když mají ty noviny každý den vyjít, tak toho na mně leží celkem dost.“

Zachichotala se a on na ni tázavě pohlédl.

„Co je? Čemu se směješ?“

Odvalila se z postele a odešla do koupelny. Zavřela za sebou dveře, postavila se před zrcadlo a začala Markuse tiše napodobovat.

„Leží na mně toho celkem dost...“

Madeleine se rozchechtala a musela si rukou zacpat ústa, aby ji nezaslechl.

Jejich poměr trval už skoro půl roku. Jistě, z počátku do něho byla trochu zamilovaná, bavilo ji, jak její téměř o třicet let starší šéf zrozpačitěl a znervózněl, kdykoli se přiblížila. Nemluvě o jeho výrazu, když ji poprvé uviděl nahou. Ze všeho nejzajímavější na tom však bylo přiblížit se takhle k nejvyššímu vedení novin. Podílet se na redakčních rozhodnutích, která by se jinak odehrávala zcela mimo její dosah. Pochopit, jak uvažují ti, kteří rozhodují,

naučit se orientovat v politice, která v pozadí ovlivňovala třetí největší deník ve Švédsku.

Nyhetsbladet vstoupil do boje se švédskými deníky *Kvällspressen* a *Aftonposten* teprve před pěti lety. Druhé dva prodávaly více tištěných novin, ale při započtení čtenářů digitální verze byl *Nyhetsbladet* stejně silný jako *Kvällspressen*. Stránky obou deníků pročítalo každý týden čtyři a půl milionu Švédů, zatímco *Aftonposten* si se svými šesti miliony neohroženě držel prvenství.

Madeleine se podařilo získat si v branži jméno už během dvou let. Nebylo zvykem, aby někdo ve čtyřiaadvaceti dostával tak prestižní úkoly, jaké nyní patřily k její každodenní práci. Samozřejmě to bylo především díky tomu, že byla velmi schopná a nadaná reportérka. Její jméno u článků tiskli velkými písmeny už předtím, než začala spát s Markusem.

Madeleine výborně psala, ale jejím největší výhodou bylo to, jak si uměla získávat lidi. Během rozhovoru v nich dokázala vzbudit pocit jedinečnosti, jako by právě jejich vyprávění bylo naprosto výjimečné.

Zabíralo to zejména u mužů. S Markusem to vlastně bylo podobné. Nakládala s ním jako s těmi, které chtěla zpovídat. Vyvolala v něm dojem, že je zajímavý a uznávaný.

Vztah s Markusem její kariéru popohnal. Madeleine se chtěla dostat nahoru, neměla čas někde vysedávat, psát zprávy o počasí a čekat, jestli si někdo všimne jejího nadání. Markus ji nijak vědomě neprotežoval, na to byl příliš velký idealista. O Markusovi se dalo říct ledacos: že je hlupák, zbedněnec, do sebe zahleděný egoista – stejně jako většina mužů mezi novináři –, byl však ze staré školy. Nikdy nedělal kompromisy a věřil v sílu žurnalistiky a v její význam pro otevřenou společnost.

Madeleine si žurnalistiku vybrala, protože věděla, že jí umožní rychlý úspěch. To však svým kolegům přiznat nemohla.

Během dvou let v oboru nepotkala jediného novináře, který by se považoval za něco jiného než za idealistu. Slýchávala kolegy bez náznaku ironie v hlasu mluvit o tom, že si žurnalistiku nevybrali, naopak, žurnalistika si prý vybrala je.

„Co děláš zítra dopoledne?“ zavolal na ni Markus.

Vzdychla, pootevřela dveře koupelny a začala si kartáčovat blondaté vlasy.

„Poslali mě na tu věc s králem. Jedou se Silvií do sklárny v Östergötlandu. Jestli jsem to dobře pochopila, tak se tam mám motat kolem a vyptávat se jich na vnoučata.“

„A proč si to nevzal Håkan?“

Håkan Järeskog měl u nich v novinách na starosti královskou rodinu.

„Nevím, třeba pojede taky. Vždyť s nimi jezdil všude celý podzim.“

„A fotograf?“

„Toho máme přece vždycky s sebou, když jde o krále. Nerozhodl jsi o tom náhodou sám?“

„To je fakt. A kdo to bude?“

„Dahlström. Vyzvedne mě v osm.“

Madeleine zaslechla, jak Markus v ložnici něco zabručel.

Dělalo jí dobře říct, že bude pracovat právě s Hampusem Dahlströmem. Byl to v redakci vyhlášený sukničkář a bylo spíš pravidlem než výjimkou, že se vyspal s každou kolegyní, se kterou vyjel do terénu.

Markus žárlil, i když by to nikdy nepřiznal. Madeleine vyšla z koupelny, zhasla lustr a vlezla do postele. Rozsvítila lampičku na nočním stolku a natáhla se pro biografii Ulriky Meinhofové, kterou si koupila v Akademickém knihkupectví. Věnovala čtení každou volnou chvilku a zbývalo jí jen několik desítek stran. Ale přečetla sotva pár řádků, když ucítila jeho ruku na vnitřní straně pravého stehna.

„Je pozdě,“ řekla, aniž by uhnula očima z textu.

Při představě další soulože s ním se jí chtělo zvracet.
„Já vím,“ odpověděl. „Už půjdu.“ Markus zavřel počítač, lehl si na bok a díval se na ni. „Příští víkend...“

„Ano?“

„Nevyrazíme si někam? Do střední Evropy? Unavuje mě muset se pořád skrývat. Moc rád bych si od toho utajování odpočinul.“

„To by bylo skvělé,“ pronesla bez nadšení.

Jen máloco připadalo Madeleine nudnější než procházet se s Markusem ruku v ruce po Praze nebo Vídní.

„Výborně,“ řekl zvesela. „Tak já se po něčem podívám.“

Odložil peřinu, políbil ji na břicho a začal hledat slipy. Když se oblékl, Madeleine vstala a doprovodila ho do haly. Než vyšel na chodbu, dlouze si ji prohlížel.

„Nechápu, jak může někdo vypadat jako ty. Klidně bys mohla dělat modelku.“

„Tak si zvykni.“

„Snažím se.“

„A víš, co je na tom úplně nejlepší...,“ zašeptala. Vzala jeho ruku a pohladila si s ní tělo. „Že to všechno je jenom tvoje.“

Přitáhl ji k sobě a sklonil se, aby ji políbil. Madeleine mu věnovala krátký polibek na rty a rychle za ním zavřela dveře. Došla k oknu, vzala knihu a zapálila si novou cigaretu.

KAPITOLA 4

V myšlenkách na to, jak ho budou jednou popisovat v biografích a televizních dokumentech, bylo něco neodolatelného.

V posledních týdnech se Carl Cederhielm takovým úvahám věnoval čím dál častěji. Jestli se nemýlí, prožíval cosi podobného už v pubertě, ale tehdy si představoval, jak se švédským národním týmem vyhraje mistrovství světa ve fotbale. Vložil do nákupního košíku sušenou šunku a díval se po sýru. Vybral si kousek kozího a šel dál.

Supermarket ICE na ulici Karlavägen ve Stockholmu byl plný rodin s dětmi. Carl se s úsměvem zastavil a pozoroval malou holčičku, kterou maminka zvedla, aby si mohla sama vzít z regálu chipsy.

Carl toužil po dětech. Jeho touha byla tak silná, až občas nabývala fyzické podoby. Rád by věděl, jestli je to u osmadvacetiletých mužů normální. Nejspíš ne. Vybavil si, že už v dětství se mu líbila představa, že jednou bude otcem. Podíval se na lístek papíru v ruce. Šunka, sýr, to už měl. Chyběla ještě sezamová semínka, bagety a krémový sýr. Víno má doma.

Tu a tam si pravou rukou přes sako zkontroloval pistoli – Glock 19 nosil v ramenním pouzdře.

Vybral si frontu úplně napravo, u regálu s časopisy. Dělal to tak pokaždé, i když byla tato fronta právě delší než ostatní – rutina a disciplína tvoří základ silné osobnosti. Na vteřinu si představil, jak by to vypadalo, kdyby z ničeho nic vytáhl zbraň a začal střílet. Stačil by zabít všechny?

Asi ne, někdo by ho nejspíš přemohl.

Holčička s maminkou stály ve stejné frontě. Dívka držela pytlík chipsů v náruči.

„Až zaplatíme, můžeš si je otevřít,“ řekla jí maminka.

Dcerka natáhla ruku po sáčku s bonbony v regálu u kasy a vrhla na matku prosebný pohled.

„Ne, to ne. Musíš si vybrat, Sago. Buď chipsy, nebo sladkosti.“

Děvčátko vrátilo bonbony nazpátek.

Matka se otočila ke Carlovi, usmála se a zvedla oči v sloup. Carl úsměv opětoval. Měl rád, když se k sobě lidé chovali pěkně.

Fronta nepostupovala. Starší muž v tvídovém saku vzdychl. Carl se vyklonil do strany, aby se podíval, proč to tak dlouho trvá. U kasy stál nějaký cizinec okolo padesátky a snažil se pokladní o něčem přesvědčit. Jejich rozhovor byl čím dál hlasitější.

Muž z ničeho nic uhodil pěstí do pultu před sebou. Holčička s pytlíkem chipsů chytila maminku za ruku. Pokladní vypadala vystrašeně.

Carl postavil košík s nákupem na podlahu, obešel lidi před sebou a zastavil se u kasy.

Cizinec divoce gestikuloval, když mu však Carl poklepal na rameno a zeptal se, co se stalo, zarazil se.

Překvapeně si Carla prohlížel. Po několika vteřinách se otočil zpátky k pokladní a pokračoval v křiku. Žena se tvářila bezmocně. Na pultu mezi nimi ležel balíček mletého masa. Carl pochopil, že právě ten je předmětem sporu.

„Uklidněte se, takhle se nemůžete chovat. Paní pokladní tím děsíte a vůči nám ostatním ve frontě je to neslušné. Buď zaplaťte, co máte, anebo odtud odejděte,“ řekl Carl klidně.

„Chce to maso vrátit, protože je to směs hovězího a vepřového. Ale balení už je otevřené, takže se mu snažím vysvětlit, že ho zpátky vzít nemůžu,“ sdělila mu pokladní.

„Na tom obalu stojí naprosto jasně, že je to směs. Vy jste to maso otevřel a teď ho chcete vrátit. Kdo si myslíte,

že by chtěl jíst něco, co už jste osahal? Zmizte odtud,“ prohlásil Carl rozhodným hlasem.

Muž se mu podíval do očí. Potom cosi řekl, Carl měl za to, že arabsky, otočil se a odešel.

„Moc vám děkuju,“ usmála se na něho pokladní, odložila balíček s masem stranou a kývla na dalšího zákazníka.

„Rádo se stalo,“ odpověděl on a postavil se zpátky do fronty.

Žena s holčičkou se dotkla jeho ramene.

„To jste udělal dobře. Některé lidi vůbec nechápu,“ dodala.

I starší muž v tvídovém saku se otočil.

„Vezmeme je do naší země, staráme se o ně, dáváme jim peníze a oni se pak chovají takhle. Je dobře, když se jich mladí chlapi jako vy nebojí. Já bych se toho sám neodvážil, vždyť jsou to úplní šílenci.“

Venku byla tma. Modrý městský autobus číslo jedna zastavil ve stanici a několik cestujících vystoupilo.

Carl ušel asi dvacet metrů, když na chodníku narazil na spolužáka z gymnázia, Nilse Hermelina. Podali si ruce. Nils byl skoro tak vysoký jako Carl a měl na sobě tmavý baloňák a džíny.

„Rád tě vidím, Calle. Vyrážíš někam za zábavou?“ zeptal se Nils.

Carl nesnášel, když mu kdokoli říkal Calle, ale nechal to být.

„Mám to v plánu. Staví se u mě jeden kámoš z vojny,“ odpověděl a zvedl na vysvětlenou tašky s nákupem. „Dáme si večeři a pak asi vyrazíme do města.“

„Vojna. To už je dávno. Tys byl u výsadkářů, vid’?“

Carl zavrtěl hlavou.

„U elitní jednotky pobřežní stráže.“

„To zní drsně. Musím běžet, jsem na cestě k Perovi... Pamatuješ si Pera Nordmarka?“

„Jasně že jo,“ přikývl Carl. „Pozdravuj ho. Určitě se brzo zas uvidíme.“

Bylo půl osmé, když odemykal dveře svého bytu na Grevgatan číslo osmnáct. Svlékl si béžový kabát a zul boty. Zastavil se před zrcadlem v předsíni, zatáhl ramena dozadu a pozoroval svoje tělo. Byl ve skvělé formě. Každou noc běhal osm kilometrů, už půl roku. A když nešel běhat, navštěvoval posilovnu, která měla otevřeno přes noc. V benčpresu uzvedne sto třicet kilo a brzy si bude moct přidat další zátěž. Vytáhl pistoli, sevřel ji obouruč a zamířil na svůj obraz v zrcadle.

„Mono Sahlinová, ty malá děvko,“ zašeptal.

Zastrčil zbraň zpátky do pouzdra, sundal si ho a uložil do horní zásuvky v komodě. Potom vyložil z tašek jídlo, vyrovnal uzeniny a sýr na mísu, nakrájel řapíkatý celer, připravil slané sušenky a chipsy, v misce smíchal krémový sýr se sezamovými semínky a trochou sojové omáčky a všechno zanesl do obývacího pokoje.

Chvilí hledal zápalky a potom na konferenčním stolku zapálil svíčky. Zastavil se a chvilku své dílo spokojeně pozoroval. Když se otočil, aby se vrátil do kuchyně, ulpěl pohledem na fotografii svého mladšího bratra Michaela, která stála na krbové římse.

Carl vzal dvě svíčky ze stolu a umístil je po stranách snímku.

„Co myslíš, bude to fajn?“ zeptal se mladíka na obrázku a pokračoval do kuchyně.

Přesně v osm hodin zazvonil u dveří Emil Forsén. Ve dveřích si potřásli rukou a Carl Emila zavedl do pokoje.

„Něco jsem ti přinesl,“ řekl Emil a podával mu láhev whisky značky Famous Grouse.

Carl poděkoval a postavil ji na lavici pod televizí. Už dva roky se tvrdému alkoholu vyhýbal, což však Emil nemohl

vědět. Neviděli se čtyři roky. Tehdy se Emil přestěhoval do Lundu a začal studovat medicínu.

„Máš tři pokoje?“ zeptal se Emil a rozhlížel se po místnosti.

Carl přikývl.

„A já bydlím na osmnácti metrech čtverečních... Ale kam se poděly tvoje vlasy? Máš je skoro stejně krátké jako na vojně,“ prohlásil Emil a zasmál se. Pak se posadil na pohovku a vzal si sušenku. „Ty se fakt podobáš Joelu Kinnamanovi.“

Carl neodpověděl a jen se posadil do křesla naproti Emilovi a nalil víno. Nevěděl, kdo je to Joel Kinnaman.

Kromě Emila se s nikým jiným z vojny nestýkal. Vždycky ho měl rád, ale teď se v jeho společnosti najednou vůbec necítil dobře.

Uvědomil si, že nebyl dobrý nápad pozvat ho k sobě domů. Budou tady teď sedět a klábosit o všem možném, oprašovat staré historky z dob v Berze a pak vyrazí do hospody, kde se opijí.

Bylo to bezvýznamné a dětinské. Carl neměl čas chovat se dětinsky.

Ale právě teď bylo mnohem důležitější než jindy, aby působil úplně normálně, nesměl se izolovat. Jestli měl jeho plán vyjít, musel žít jako obyčejný člověk.

Asi po hodině povídání padl Emilovi zrak na Michaelovu fotografii.

„Brácha?“

Carl přikývl, Emil vstal a vzal rámeček do ruky.

„Je ti fakt podobný. Nikdy nezapomenu na tu chvíli, kdy ses to dozvěděl. Bylo to poslední týden vojny, víd?“

„Předposlední,“ opravil ho Carl.

Na tu fotografii se ještě žádný jeho známý nedíval a taky ještě nikdy s nikým o Michaelovi nemluvil. Nebyl si vůbec jistý, jaký z toho má pocít.

Chvíli bylo ticho. Emil vrátil obrázek na místo.

„Kolik mu bylo?“ zeptal se cestou zpátky k pohovce.

„Necelých sedmnáct,“ řekl Carl a podíval se dolů na své ruce.

„Heroin?“

„Na záchodě na Hlavním nádraží,“ řekl a zavrtěl hlavou.

„Tak zbytečně. Ale nepřišlo to z ničeho nic. S Michaellem byly už dlouho předtím potíže.“

„A jak to vzali vaši?“

„Moc dobře ne. Máma si našla jinýho a odstěhovala se do Norska.“

„A táta?“

„Bydlí tady, o dvě patra výš.“

Chvíli bylo ticho. Carl si vzal sušenku. Z hovoru o bratrovi nebyl nijak skleslý, spíš naopak. Dodalo mu to energii. A tu teď chtěl využít lepším způsobem než sezením v hospodě.

„Poslechni,“ začal, „nechtěl jsem ti to říkat po telefonu, ale není mi moc dobře. Asi se necítím na to, abych večer někam vyrazil.“

Emil odložil skleničku a nakrčil čelo.

„Jak to myslíš?“

„Asi na mě něco leze.“

„Mám jít?“

„Je mi to moc líto, myslel jsem, že to přejde, ale je mi vážně dost mizerně.“

Emil se na něho díval trochu nedůvěřivě.

„Promiň, že jsem se vyptával na tvýho bráchu.“

„Ne, ne, to vůbec nevadí. Tím to není,“ přesvědčoval ho Carl a podařilo se mu vyloudit úsměv.

Vstal a chystal se hosta vyprovodit. Emil ho nejistě sledoval a postavil se.

„Tak ať je ti brzo líp. Zavoláme si,“ řekl a podal Carlovi ruku.

„Určitě.“

Když se za Emilem zavřely dveře, vrátil se Carl do pokoje, vzal si skleničku s vínem, přinesl laptop, který ležel v ložnici na posteli, a usadil se s ním na pohovce. Otevřel stránku Nyhetsbladet.se. Právě tam jako první psali o tom, že novinářka z deníku *Sveriges Allehanda* byla v Hägerssensåsenule nalezena mrtvá. Na Facebooku to několik lidí komentovalo slovem „konečně“ a vyjadřovalo radost z její smrti. Carl se pro sebe usmál a natáhl ruku pro kousek syra.

Prošel si články na Avpixlat.info.

Vousaté afghánské děti dělaly výtržnosti na koupališti v Gävle. Dva žadatelé o azyl znásilnili ženu v Örebro. Při potyčce v uprchlické ubytovně ve Varbergu došlo na nože. Carl zavrtěl hlavou. Takovou chátru pouštět do Švédska právě proto, že lidé jako Hannah Löwenströmová uplatňují v médiích svůj vliv. Vážně nechápou, čemu celou zemi vystavují? Jeden z ilegálních přistěhovalců už najel do lidí na třídě Drottninggatan. A oni tady přesto chtějí další. Jako by to šílenství nemělo mít konce.

Mnoho komentujících pod články na Avpixlat.info projevovalo škodolibou radost nad tím, co přistěhovalci provádějí, a ironicky hovořilo o „novém vzrušujícím Švédsku“.

Carl byl z toho, co se děje, jenom naštvaný.

Hannah Löwenströmovou zabil proto, aby se mohl sám na sebe dívat do zrcadla, aby sám sebe přestal vidět jako oběť.

Před pár lety nějakou dobu uvažoval o emigraci. Přiznal by tak porážku a nechal celé to šílenství za sebou. Znal několik lidí, kteří to tak udělali. Někteří se odstěhovali na pusté Ålandy, jiní se vydali do východní nebo střední Evropy, kde se multikulturní jed ještě tolik nerozšířil, protože východoevropští státníci se zatím stále usilovně snažili rozdrčení západní kultury zabránit.

Carl se vyptával, četl, byl připravený začít úplně znovu. Ale nakonec ho něco zastavilo. Nejdřív si myslel, že

to byla zbabělost. Styděl se za ni a trápil se tím pocitem. Ale pak pochopil, že to bylo něco jiného: láska k vlastní zemi, k vlastním lidem, k národu, který se odvíjel od jeho předků.

Carl nebyl člověk, který se vzdává, nebyl žádná oběť. To poznání mu dodalo radost a odhodlání. Touhu odejít se rozhodl nahradit sebeobranou. Rozhodl se pomstít ty, kteří se sami pomstít nemohli. Oběti z třídy Drottningatan, všechny znásilněné ženy i jeho bratr Michael – to byla jenom hrstka z těch, kteří byli vystaveni vlně násilí, již s sebou masové přistěhovalectví přinášelo.

A viníci, zločinci, ti byli všichni na svobodě.

Novináři, politici i další kulturní marxisté po nocích klidně spali. Násilí, kterému okupanti vystavili obyvatele země, jim bylo lhostejné. Carl byl švédský elitní voják, přísahal, že bude zemi chránit před nepřáteli. A mezi takové nepřátele musí patřit i vnitřní nepřátelé a zrádci, kteří stojí u moci. Začal pátrat po podobně smýšlejících lidech na internetu i ve svém okolí. Pročítal informace o hnutích odporu v evropské historii. O Skupině Baadera a Meinhofové, o organizacích jako IRA nebo ETA.

Jeho život se navždycky změnil v okamžiku, kdy odhodil pouta a odmítl sám v sobě vidět oběť.

Jestli ho někdy policie dostihne, budou ho nazývat neonacistou, psychopatem a šilencem. Novináři budou soutěžit o to, kdo z něj udělá větší zrůdu. Budou ho demonizovat, pustí se do jeho rodiny i do všeho, co má rád. Obrátí naruby celé jeho dětství i dospívání. Ale on byl připraven takovou cenu zaplatit.

Pokračoval v pročítání komentářů na webu Avpixlat. Některé přezdívky už znal. Najednou se zarazil a přejel šipkou myši po přezdívkce Skřet. Osoba skrytá za touto přezdívkou se vyjadřovala proti skutečným přátelům Švédska, kteří projevovali rozhořčení nad vývojem a důsledky

masivního přistěhovalectví. Skřet se jim vysmíval a nazýval je „nevzdělanými rasisty z maringotek“.

Carl se před dvěma třemi roky pokoušel se Skřetem diskutovat, ale setkal se jenom s posměchem a nenávistí. Člověk skrývající se za přezdívkou byl mudrlant a hrubián.

Byl to buď úplný idiot, anebo těm mediálně šířeným lžím opravdu věřil. Carl by rád věděl, jak takový člověk vypadá. Už ani nevěděl, kolikrát se jeho identitu pokoušel dohledat.

Bez větších nadějí zkopíroval e-mailovou adresu připojenou k přezdínce do Googlu. Když zjistil, že tatáž adresa je teď připojená i k registraci na webu Familjeliv.se, zalapal po dechu. Nemohl uvěřit svým očím.

A bylo tam i jméno: Sonny Lindell. Je mu šestačtyřicet a bydlí v Sätře. Pracuje jako učitel na gymnáziu ve stockholmské čtvrti Kärrtorp. Profil na Facebooku ukázal hnědovlasého muže s kulatými brýlemi. Seděl opřený na židli a hrál na elektrickou kytaru.

Carl vítězoslavně zaťal pěsti a vstal.

„Ty kryso,“ zamumlal si pro sebe.

Rozhlédl se po mobilu, našel ho vedle sebe na pohovce a zvolil číslo Fredrika Norda.

„Skřet je učitel a bydlí v Sätře,“ vyhrkl na něho Carl.

„Jak to?“

Carl začal chodit po bytě sem a tam.

„Před týdnem se zaregistroval na Familjeliv.se a zadal tam stejný mail jako na Avpixlat,“ vysvětlil.

„Ten idiot,“ reagoval Fredrik. „Ale my přece chceme jenom novináře. Žádné civilisty, žádné politiky, žádné muslimy. To by jen obrátilo lidi proti nám. Tak jsi to sám říkal.“

„Já vím,“ vzdychl Carl. „Ale tenhle kretén je učitel. Předává ty svoje nesmysly dětem. Promluvíme si o tom, až se zítra uvidíme.“

Zavěsili. Carl se posadil na pohovku.

Otevřel dokument v zaheslované složce. Byl to seznam, který začal sepisovat před čtyřmi roky a obsahoval osobní údaje téměř pěti set Švédů, kteří nějakým způsobem nesli vinu na tom, že se Švédsko řítilo ke dnu.

Byli to politici, komentátoři, novináři a osoby známé z televize. Na konci dokumentu byl ještě jeden seznam. Stálo na něm deset jmen.

Carl Cederhielm připsal „x“ ke jménu Hannah Löwenströmové.

Po chvíli váhání dopsal na konec seznamu: Sonny Lindell?

Potom otevřel stránku Upplysning.se a zadal do formuláře jméno a adresu Sonnyho Lindella, aby se o něm dozvěděl víc.

KAPITOLA 5

I když ještě nebylo ani devět hodin, z hor už vál teplý vítr. August s Valerií seděli na terase a snídali.

„Přesně proto tě už dva týdny prosím, abychom odjeli,“ pronesla vážně.

Tmavě hnědé vlasy měla sepnuté v nedbalém drdolu. August měl rád, když se takhle česala.

„Proč chceš pryč?“ zeptal se a přelétl pohledem olivový háj a hory. „Od toho všeho. Hezčí výhled nikde na světě nenajdeš.“

Valeria se naklonila a položila malou ruku na jeho.

„Nechci, aby naše dítě vyrůstalo tady. A ze všeho nejvíc si přeju mít jistotu, že se jeho táta každý den vrátí domů,“ odpověděla.

„To, co se včera stalo, byla výjimka. Je mi líto, žes to musela vidět. Ale nebylo to nic, co by se tady dělo pravidelně. To přece víš.“

„Oba víme, co je tvůj šéf zač. A že neprovozuje žádnou cukrárnu.“

„Věděla jsi, kdo jsem a co dělám, už v Cartageně. A přesto jsi sem za mnou přijela. Do Švédska nemůžu. Asi bych se dokázal před policií skrývat, ale musel bych se pořád dívat přes rameno a všem okolo lhát o tom, kdo jsem.“

„To všechno děláš i tady, takže v čem je rozdíl?“ namítla Valeria hbitě.

August chvíli mlčel. Po noze stolu lezl pavouček. August ho volnou rukou zamáčkl.

„Nevím,“ musel uznat.

„Miluju tě a chci být s tebou, ať budeš kdekoli. Ale přemýšlej o tom. Nemusíme jet do Evropy. V nejhorším můžeme bydlet u mých rodičů v Portoriku,“ řekla.